

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobců: **a) Ing. F. B.** a **b) H. B.**, oba zast. JUDr. MgA. Michalem Šalomounem, Ph.D., advokátem se sídlem Bráfova tř. 770/52, Třebíč, proti žalovanému: **Městský úřad Moravské Budějovice**, se sídlem nám. Míru 31, Moravské Budějovice, zast. JUDr. Stanislavem Juránkem, advokátem se sídlem Husova 800, Moravské Budějovice, ve věci nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením povolené stavebním povolením ze dne 16. 9. 2013, č. j. MUMB/OŽP/18639/2013-Ho, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 2. 2017, č. j. 29 A 145/2016 - 88,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému advokátovi JUDr. MgA. Michalovi Šalomounovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Bráfova tř. 770/52, Třebíč, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce **4997 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce a) [dále jen „stěžovatel a)“] a žalobkyně b) [dále jen „stěžovatelka b)“] napadli shora označený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu.

[2] Krajský soud uvedl, že v žalobě stěžovatelé navrhli, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o změně stavby před dokončením povolené stavebním povolením ze dne 16. 9. 2013, č. j. MUMB/OŽP/18639/2013-Ho, které se týkalo vodního díla *Oprava inž. sítí v ul. Peroutka, Veverkova, Nerudova, Moravské Budějovice – SO 02 – oprava kanalizace*. Dodal, že takto formulovaný petit stěžovatel a) upřesnil, resp. potvrdil při ústním jednání před soudem.

[3] V odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno, že stěžovatelé namítali porušení § 118 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon"), dle něhož může na žádost stavebníka stavební úřad povolit změnu stavby před dokončením. Krajský soud zdůraznil, že řízení o změně stavby před dokončením nelze zahájit z moci úřední, ale pouze na žádost stavebníka dle § 118 odst. 3 stavebního zákona. Jelikož hmotné právo zakládá subjektivní nárok na vydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením jen stavebníkovi, nemohou se stěžovatelé, kteří stavebníkem v dané věci nebyli, s úspěchem domáhat vydání takového rozhodnutí prostřednictvím žaloby na ochrany před nečinností správního orgánu.

[4] Krajský soud uvedl, že stavebník žádost o změnu stavby před dokončením nepodal. Postup (podnět) stěžovatelů nebyl žádostí o změně stavby před dokončením. K tomu stěžovatelé neměli oprávnění stavebníka. Jiný návrh na zahájení řízení podán nebyl, řízení tudíž nebylo zahájeno a žalovaný nebyl o neexistujícím návrhu povinen rozhodovat.

[5] Krajský soud z jednotlivých podání stěžovatelů určených správnímu orgánu vyhodnotil, že stěžovatelům vadilo, že stavba kanalizace se odchýlila od projektové dokumentace zpracované v roce 2012. Jak krajskému soudu vyplynulo z předložených listin, problém s hloubkou uložení kanalizace byl v průběhu realizace stavby odstraněn ve prospěch stěžovatelů tak, že stoka byla uložena o cca 70 cm níže, než bylo navrženo v projektové dokumentaci. Tato změna stavby byla kvalifikována jako nepodstatná s tím, že bude zaznačena v dokumentaci skutečného provedení stavby. Podle kolaudačního souhlasu, který byl následně ke stavbě vydán, byly tyto odchylky ve skutečném provedení stavby zaznamenány a při kontrolní prohlídce nebyly zjištěny závady bránící bezpečnému užívávání stavby.

[6] Dle § 121 odst. 1 stavebního zákona není nutné v každém případě vést řízení o změně stavby před dokončením, neboť jde-li o nepodstatné odchylky, mohou být tyto odchylky jen poznamenány v dokumentaci skutečného provedení stavby. Stavební úřad pak tyto nepodstatné odchylky vezme pouze na vědomí. Krajský soud poznamenal, že odchylky skutečného provedení stavby od původní projektové dokumentace byly jen nepodstatné a spočívaly v hloubce uložení kanalizace a vytvoření revizní šachty.

[7] K námitce porušení § 42 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále je „správní řád"), krajský soud poznamenal, že správní orgán je sice povinen přijímat podněty k zahájení řízení z moci úřední, ale dané ustanovení se vztahuje jen k řízením zahajovaným z úřední povinnosti. O takové řízení však v posuzované věci nešlo, jelikož řízení o změně stavby před dokončením je možno zahájit jen na návrh stavebníka, nikoli z moci úřední.

[8] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 81 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.").

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelé namítli, že v žalobě nespatřovali nečinnost žalovaného v nevydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením, jak vyhodnotil krajský soud. Důvodem jejich žaloby bylo, že žalovaný nezahájil řízení se stavebníkem na základě doložených podkladů, že stavba byla provedena v rozporu se stavebním povolením. Možností, jak zasáhnout, měl žalovaný několik, např. nařídit nezbytné úpravy stavby dle § 132 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, případně vyzvat stavebníka ke zjednání nápravy dle § 134 odst. 2 stavebního zákona. Krajský soud měl žalobu posoudit tak, že stěžovatelé se domáhají právě zmíněného postupu žalovaného.

[10] Krajský soud si dle mínění stěžovatelů žalobní návrh přizpůsobil tak, aby se mu o něm dobře rozhodovalo, a následně žalobu zamítl s odůvodněním, že stěžovatelé se nemohou domáhat zahájení řízení, jelikož nejsou stavebníci. I v rámci krajským soudem svévolně upraveného žalobního petitu by byl napadený rozsudek nezákonný. Pokud si soud vyhodnotil, že se stěžovatelé domáhají zahájení řízení o změně stavby před dokončením, pak i o takové žádosti mělo být rozhodnuto. I o nepřípustné žádosti je třeba rozhodnout, a to dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu usnesením o zastavení řízení. Žádné takové usnesení však vydáno nebylo.

[11] Pokud by snad byl předmět žaloby vymezen neurčitě, krajský soud měl dostát své poučovací povinnosti dle § 36 odst. 1 s. ř. s. Na základě pravomocného stavebního povolení mají stěžovatelé právo na to, aby kanalizace byla položena do takové hloubky, aby se na ni mohli napojit ze svého sklepa, a dále právo na vybudování dešťového kanálu před jejich domem. Nečinností žalovaného však vznikla kanalizace, která je v rozporu se stavebním povolením.

[12] Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že krajský soud rozhodl zcela po právu a žalovaný nemá nic nového, co by mohl ještě uvést. Dále uvedl, že napadený rozsudek byl vydán po obsáhlém projednání celé záležitosti, při němž stěžovatel a) vyjádřil své stanovisko. Dle žalovaného soud rozhodoval o předmětu žaloby, jak jej stěžovatelé vymezili. Dodal, že na předmětnou stavbu byl vydán kolaudační souhlas, stavba je plně funkční a slouží veřejnému zájmu. Navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobami k tomu oprávněnými, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelé jsou v řízení o kasační stížnosti zastoupeni advokátem. Důvody kasační stížnosti odpovídají důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů,

zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Nedůvodná je kasační námitka, že krajský soud si svévolně upravil žalobní petit a že rozhodl o něčem jiném, než čeho se stěžovatelé domáhali.

[16] Dle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Nejvyšší správní soud uvádí, že aby byla žaloba na ochranu před nečinností správního orgánu dostatečně určitá, a tedy projednatelná, je nezbytné, aby žalobce konkretizoval správní rozhodnutí nebo osvědčení, k jejichž vydání má soud správnímu orgánu uložit lhůtu. Dostatečně konkretizovat, vydání jakého rozhodnutí se žalobce domáhá, lze např. přesným uvedením předmětu, o němž má být ve správním rozhodnutí rozhodnuto, nebo specifikací žádosti, o níž má být rozhodnuto, případně vymezením běžícího správního řízení, které má požadované správní rozhodnutí ukončit. Obdobné platí i pro osvědčení, v případech, že se žalobce domáhá vydání osvědčení, s tou výjimkou, že zde nemusí jít o správní řízení, ale může jít o postup správního orgánu.

[17] Stěžovatelé se v petitu své žaloby označené jako žaloba na nečinnost domáhali vydání rozsudku s následujícím výrokem: „*Žalovaný je povinen vydat ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. MUMB/OŽP/18639/2013-Ho rozhodnutí ve věci samé do pěti (5) dnů od právní moci tohoto rozsudku*.“ Nejvyšší správní soud konstatuje, že takto formulovaný petit je neurčitý, jelikož z něj není patrné, jakého rozhodnutí konkrétně se stěžovatelé domáhají. Krajský soud na neurčitost žaloby reagoval při ústním jednání, kde stěžovatele a) vyzval, aby přesně specifikoval, čeho se stěžovatelé domáhají [u jednání stěžovatel a) zastupoval stěžovatelku b) na základě plné moci]. Jak vyplývá ze zvukového záznamu jednání před soudem (čas 13:44 min. až 16:58 min. záznamu), stěžovatel a) upřesnil, že se domáhá zahájení řízení o změně stavby před dokončením a vydání rozhodnutí v tomto řízení. Přitom řízení o změně stavby před dokončením se má týkat stavby, pro kterou bylo původně vydáno stavební povolení ze dne 16. 9. 2013, č. j. MUMB/OŽP/18639/2013-Ho, nazvané *Oprava inž. sítí v ul. Peroutka, Veverkova, Nerudova, Moravské Budějovice – SO 02 – oprava kanalizace*.

[18] Nejvyšší správní soud shledal, že není pravdou, že by si krajský soud svévolně přizpůsobil petit žaloby. Krajský soud při jednání vyzval stěžovatele a) k tomu, aby upřesnil dosud neurčitý žalobní návrh. Na stěžovateli a) pak nechal formulaci toho, čeho se stěžovatelé domáhají. Krajský soud se tohoto stěžovatele dotázal, zda se žalobou, v níž tvrdí porušení § 118 stavebního zákona, který reguluje změnu stavby před dokončením, domáhá vydání rozhodnutí o změně stavby před dokončením. Stěžovatel a) zprvu uvedl, že se stěžovatelé dožadují zahájení řízení o změně stavby před dokončením, a následně žalobní návrh u jednání upravil do podoby, že se domáhají zahájení řízení o změně stavby před dokončením a vydání rozhodnutí v tomto řízení.

[19] Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že krajský soud si žalobní návrh nepřizpůsoboval, ale vycházel z toho, jak jej u jednání stěžovatel a) upřesnil. K oběma částem žalobního návrhu, tj. jak k zahájení řízení o změně stavby před dokončením, tak k vydání rozhodnutí v takovém řízení, se krajský soud v odůvodnění rozsudku vyjádřil.

[20] V souvislosti s upřesněním žalobního návrhu Nejvyšší správní soud neshledal ani namítané porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. zakotvujícího poučovací povinnost soudu. Na neurčitost žalobního návrhu byl stěžovatel a) krajským soudem upozorněn a byl současně vyzván k odstranění této neurčitosti, což stěžoval a) posléze učinil.

[21] Stěžovatelé namítli, že se domáhali reakce správního orgánu na situaci, kdy je stavba prováděna v rozporu se stavebním povolením. Dodali, že pokud krajský soud vyhodnotil, že se žalobou stěžovatelé domáhají zahájení řízení o změně stavby před dokončením, pak i o takové žádosti mělo být rozhodnuto, byť by šlo o zastavení řízení o takové žádosti z důvodu její nepřípustnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto kasační námitku důvodnou.

[22] Nejvyšší správní soud zjistil, že žádná žádost stěžovatelů o změnu stavby ve spise obsažena není, není zde ani taková žádost stavebníka. Sami stěžovatelé ostatně v žalobě v bodě [5] tvrdili, že *„je prováděna stavba dle změněné projektové dokumentace, aniž byla v roce 2014 podána na vodoprávní úřad odůvodněná žádost na povolení této podstatně změněné stavby*“. Poprvé se tak stěžovatelé zmiňují o podání žádosti až v kasační stížnosti, žádná taková jejich žádost ve spise však není a stěžovatelé ani nijak nedoložili, že by sami podali žádost o změnu stavby před dokončením. Nepodal ji ani stavebník, který ji jako jediný může úspěšně podat (viz § 118 odst. 3 stavebního zákona). V žalobě a též před správními orgány vedli stěžovatelé svou argumentaci jiným směrem, jelikož zde tvrdili, že když správní orgán zjistí porušení § 118 stavebního zákona, má dle jejich názoru zahájit řízení z moci úřední. Tímto směrem se ubírala argumentace stěžovatelů též v podání ze dne 13. 2. 2017 adresovaném krajskému soudu (č. l. 82 spisu krajského soudu), kde stěžovatelé namítali porušení § 42 správního řádu, což spojovali s tím, že na základě jejich podnětu muselo být správnímu orgánu od září 2015 zřejmé, že stavebník nepodal žádost o změnu stavbu před dokončením, ačkoli se dle stěžovatelů odchýlil od stavebního povolení.

[23] Nejvyšší správní soud tak souhlasí s krajským soudem, že nebylo doloženo, že by byla podána jakákoli žádost o změnu stavby před dokončením. Současně má krajský soud pravdu v tom, že řízení o změně stavby před dokončením nelze zahájit z moci úřední, ale pouze na návrh. Závěr, že jde o řízení zahajované výhradně na návrh, vyplývá nejen z textu § 118 odst. 3 stavebního zákona (dle něhož „[s]*tavební úřad může na žádost stavebníka nebo jeho právního nástupce povolit změnu stavby před jejím dokončením*“), ale i ze skutečnosti, že § 118 stavebního zákona lze aplikovat jen na změnu stavby zamýšlenou, ale dosud neprovedenou. Pouze na základě žádosti stavebníka se může správní orgán dozvědět o tom, že stavebník zamýšlí stavbu před dokončením změnit. K tomu, že § 118 se vztahuje pouze na situace, kdy stavebník chce před dokončením stavby některé její schválené parametry změnit, ale nedopadá na situace již provedené změny, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 7 As 17/2010 - 101, publikovaný pod č. 2107/2010 Sb. NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná z ww.nssoud.cz).

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že řízení o žádosti o změnu stavby před dokončením se v posuzované věci nevedlo, jelikož nebylo nijak doloženo, že by byla podána žádost o změnu stavby před dokončením. Krajský soud proto dospěl ke zcela správnému závěru, že žalovaný neměl povinnost vydat rozhodnutí o změně stavby před dokončením, jelikož žádný návrh v daném směru podán nebyl.

[25] Správný je rovněž závěr, že podnět stěžovatelů nebyl žádostí o změnu stavby před dokončením. Za tento podnět stěžovatelé v bodě [4] podání ze dne 13. 2. 2017 adresovaného krajskému soudu (č. l. 82 spisu krajského soudu) označili jednak sdělení ze dne 4. 9. 2015, kde žalovaný na základě dotazu stěžovatele a) uvádí, že investor nezažádal o změnu stavby před dokončením, jednak návrh na opatření proti nečinnosti ze dne 22. 9. 2015. Obsah sdělení ze dne 4. 9. 2015, stejně jako návrh na opatření proti nečinnosti ze dne 22. 9. 2015, nelze ani v náznaku kvalifikovat jako žádost stěžovatelů o změnu stavby, navíc ještě stavby cizí.

[26] Nejvyšší správní soud nad rámec nutného odůvodnění obecně poznamenává, že situace, kdy se skutečné provedení stavby odchyluje od stavebního povolení, nabízí dvě různá řešení v závislosti na tom, zda jde o nepodstatné odchylky oproti vydanému stavebnímu povolení nebo zda se s ohledem na jejich charakter nejedná o nepodstatné odchylky. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku sp. zn. 7 As 17/2010, jde-li o nepodstatné odchylky, postačí, když stavebník společně se žádostí o vydání kolaudačního souhlasu předloží dokumentaci skutečného provedení stavby a stavební úřad se znalostí skutečného provedení stavby vydá kolaudační souhlas. Naopak, nejde-li o nepodstatné odchylky, je namístě zahájit z moci úřední řízení o odstranění stavby dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, přičemž stavebník může podat žádost o dodatečné povolení stavby. Jak zjistil při dokazování krajský soud (č. l. 73 jeho spisu), v nynější věci byl vydán na danou stavbu kolaudační souhlas, v jehož textu se odkazuje mj. na detailní popis stavby v dokumentaci skutečného provedení stavby a uvádí se zde, že v této dokumentaci jsou zaznačeny odchylky skutečného provedení stavby od schválené dokumentace. V písemnosti nazvané *vložení informace do spisu* ze dne 1. 8. 2016, č. j. OŽP/3120/2012, žalovaný odchylku skutečného provedení stavby označil za nepodstatnou.

V. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání, jelikož § 109 odst. 2 s. ř. s. takový postup předpokládá.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé v soudním řízení úspěch neměli, proto dle uvedených ustanovení nemají právo na náhradu nákladů řízení. K žalovanému lze konstatovat, že předmět sporu spadá do oblasti jeho působnosti, nešlo o složitý případ skutkově ani právně. Lze proto předpokládat, že žalovaný by měl být natolik personálně vybaven, aby svůj postup v dané věci byl schopen hájit sám bez nutnosti se nechat zastoupit advokátem. Z tohoto důvodu náklady, které mu vznikly v souvislosti s jeho zastoupením advokátem (zaslání vyjádření ke kasační stížnosti), nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodně vynaložené. Jiné náklady než náklady právního zastoupení žalovanému nevznikly. Ani žalovaný proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

[29] Stěžovatelé byli zčásti (ve výši 95 %) osvobozeni od soudních poplatků a byl jim ustanoven zástupce z řad advokátů. K tomu je třeba dodat, že ustanovení § 35 odst. 8, věty první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. obecně určuje, že ustanovenému zástupci hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Žádné ustanovení soudního řádu správního však neobsahuje výslovnou úpravu týkající se hrazení hotových výdajů a odměny

ustanovenému advokátu účastníka, který byl od soudního poplatku osvobozen nikoli zcela, ale jen zčásti. V daném ohledu tak bylo nutno v návaznosti na dosavadní judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 31. 1. 2011, č. j. 5 As 68/2010 - 72) v souladu s § 64 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. vyjít z § 138 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dle něhož platí: „*Byl-li účastníku osvobozenému od soudních poplatků ustanoven zástupce, vztahuje se osvobození v rozsahu, v jakém bylo přiznáno, i na hotové výdaje zástupce a na odměnu za zastupování.*“ Stát proto hradí ustanovenému advokátu hotové výdaje a odměnu za zastupování v nynější věci z 95 %, ze zbylých 5 % odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta hradí sami stěžovatelé.

[30] Ustanovený advokát v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby v podobě doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Šlo o společný úkon právní služby pro oba stěžovatele a za každou zastupovanou osobu tak dle § 12 odst. 4 advokátního tarifu advokátovi náleží mimosmluvní odměna snížená o 20 %. Odměna advokáta za jeden společný úkon právní služby tak činí 4960 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 advokátního tarifu], k čemuž se váže i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[31] Ustanovenému advokátovi, který nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, tak náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5260 Kč (4960 Kč + 300 Kč). Stát z této částky hradí 95 %, tj. 4997 Kč. Zbylých 5 % z této částky, tj. 263 Kč, advokátovi hradí sami stěžovatelé. Částka 4997 Kč bude vyplacena JUDr. MgA. Michalovi Šalomounovi, Ph.D., advokátovi se sídlem Bráfova tř. 770/52, Třebíč, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[32] Nejvyšší správní soud poznamenává, že ustanovenému advokátovi nenáleží náhrada nákladů za úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu, jímž je první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem. Důvodem je, že nezbytnou součástí tohoto úkonu právní služby je první porada s klientem, jejíž uskutečnění advokát ani netvrdil, natož aby ji doložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2017

JUDr. Radan Malík
předseda senátu